

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **V. I.**, právně zastoupeného JUDr. Evelynou Lojdovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému Odvolacímu **Finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č.j. 12784/14/5000-14307-710132, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci.

(1) Žalobou doručenou dne 24. 7. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č.j. 12784/14/5000-14307-710132, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, České Budějovice ze dne 14. 6. 2013 č.j. 71266/13/2201-24804-305007, kterým mu byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2008 ve výši 68.020 Kč a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 13.604 Kč a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

(2) Žalobce s rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu žalobu. V žalobě popsal daňové řízení před daňovými orgány, konstatoval přípustnost žaloby a shrnul, že podnikal a příjmy dosahoval ve zdaňovacím období roku 2008 na základě smlouvy o poradenské činnosti uzavřené dne 1. 2. 2007 se společností TietoEnator Czech s.r.o. V rámci této smlouvy žalobce připravoval nabídky se zaměřením na odběratele v sektoru státní správy, zejména se jednalo o Ministerstvo obrany, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Kroměřížskou nemocnici, Krajský úřad Moravskoslezského kraje nebo Krajský úřad Jihočeského kraje. Žalobce z hlediska nároku na tuto činnost byl nucen obracet se i na subdodavatele. Mezi subdodavatele, na které se v rámci poskytovaných služeb žalobce obrátil, byla společnost Gottardi, spol. s r.o., které uhradil za poradenské služby 358.000 Kč. Žalobce s rozhodnutím správce daně nesouhlasil a vytkl mu, že nesprávně zjistil skutkový stav, proto je rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Nevypořádal se s námitkami žalobce, důkazy hodnotil tendenčně a selektivně, k řadě navržených důkazů vůbec nepřihlédl, ani se s nimi nevypořádal a zpochybnil je k tíži žalobce. Postupoval v rozporu se zásadami správního a daňového řízení. Přístup správce daně byl formalistický. Přitom žalobce se správcem daně spolupracoval, podával námítky, předkládal bezvadné účetní doklady a jiné listiny. Správce daně vyvozoval jakousi objektivní odpovědnost žalobce a k jeho tíži byla i správcem daně tvrzená neúplnost evidencí třetích osob nebo neschopnost svědků vybavit si detaily u událostí několik let starých. Žalobce zpochybnil i správcem daně provedené výsledky svědků, přestože se jich účastnil a měl možnost klást svědkům otázky, neboť výslech provedený dožádaným správcem daně na základě otázek vypracovaných odpovědným úředníkem správce daně byl pro svědky nesrozumitelný a jednalo se o zásah veřejné moci do práv žalobce.

(3) Předmětem sporu je daňová uznatelnost odpočtu daně z přidané hodnoty v souvislosti s platbami subdodavatelem Gottardi ve výši 358.000 Kč. Tato společnost pro žalobce zpracovala na základě smlouvy ze dne 30. 6. 2008 „Podklady pro nabídku systémové integrace“ ze kterých žalobce vycházel při poskytování služeb odběrateli. To bylo potvrzeno i výpovědí p. Š. jednatele společnosti Gottardi. Předávací protokol o předání tohoto materiálu ze dne 16. 12. 2008 potvrzuje poskytnutí této služby. Závěr správce daně, že tato společnost podnikala v nesouvisejícím oboru, žalobce odmítl, neboť je neodůvodněný a nepřezkoumatelný. I kdyby činnost byla hodnocena jako nesouvisející, nelze to přičítat k tíži žalobce.

(4) Žalobce nesouhlasí ani s hodnocením správce daně ohledně nevěrohodnosti výpovědí svědků a poukazuje na to, že se odehrály se zpožděním několika let. Navíc svědci poukazovali na to, že správce daně kladl otázky opakovaně, složitě a nesrozumitelně. Pokud bylo vyhledávací činností správce daně při místním setření zjištěno, že společnost Gottardi se na adrese nezdržuje a je nekontaktní, pak tato skutečnost nemůže být pro žalobce přitěžující.

(5) Závěrem žalobce shrnul, že předložil důkazy, které prokazují jednoznačně poskytnutí služeb, které správce daně rozporoval. Tvrzené neunesení důkazního břemene je nutné chápat ve vztahu ke správci daně, který neprokázal, že důkazy předložené žalobcem byly nevěrohodné. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Pokud by správce daně dospěl k nesprávnému závěru, že předložení faktických důkazů je pouhým tvrzením, měl by zároveň dodat, jakými relevantními důkazy by bylo možné prokázat skutečné poskytnutí služby. Správce daně porušil zásadu zákonnosti vyjádřenou v § 5 odst. 1 zákona a zároveň se neřídil zásadou oficiality, neboť přenášel své důkazní povinnosti na žalobce a činil jej odpovědným za jednání třetích osob. Nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce. Tím byl zkreslen celkový výsledek daňové kontroly. Rozhodnutí bylo rozporné se zákonem, zjevně vybočující z legálních mezí správního uvážení, nesprávné,

neodůvodněné a nepřezkoumatelné, a proto je žalobce napadl v celém rozsahu. Bylo navrženo zrušení rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správce daně a vrácení věci k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu.

(6) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření identifikoval žalobu a napadená rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že jsou totožné s námitkami odvolacími a z toho důvodu odkázal na žalobou napadená rozhodnutí, kde se k jednotlivým námitkám žalobce po stránce právní i skutkové vyjádřil.

(7) Žalobce předložil k prokázání svých tvrzení faktury, peněžní deník, pokladní knihu, smlouvu o poradenské činnosti ze dne 1. 2. 2007, smlouvu o poskytování služeb ze dne 30. 6. 2008, předávací protokoly. Dle správce daně samotné předložení dokladů bez návaznosti na relevantní důkazní prostředky vyvolalo pochybnosti správce daně, neboť nebyla ani zřejmá souvislost mezi plněním ve smlouvě uvedeným a v předávacím protokolu. Žalobce předložil správci daně k nahlédnutí materiál pro MO ČR, z něhož nebylo zřejmé, kým a k jakému datu je vypracován, neboť v účtu byly odkazy na období 2006 – 2007. Přitom smlouva se společností Gottardi byla uzavřena dne 30. 6. 2008 a dílo předáno dne 16. 12. 2008. Správce daně provedl vlastní šetření a zjistil, že předmětná společnost se zabývala pronájmem a prodejem luxusních automobilů. Správce daně vyslovil pochybnosti o odbornosti deklarovaného dodavatele a vyzval žalobce k předložení konkrétních důkazních prostředků. Žalobce reagoval obecně, že obchodoval se státní správou. Nic konkrétního nepřinesla ani svědecká výpověď R. Š. a Ing. Z. E., stejně jako negativní odpovědi MPSV ČR a MO ČR, ve kterých bylo uvedeno, že zakázky byly zadány mimo režim zákona č. 137/2006 Sb.

(8) Z předložených důkazních prostředků správce daně uzavřel, že žalobce nepodal konkrétní informace a pouhá tvrzení nemohla představovat relevantní důkaz pro prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Správce daně k tomu odkázal na ustanovení § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu. Žalobce důkazní břemeno neunesl. K otázce rozložení důkazního břemene žalovaný správní orgán odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Po provedeném dokazování správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal faktické plnění ve vztahu k jemu uplatněnému nároku daňových výdajů. Správce daně se věcí důkladně zabýval, postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy a rozhodnutí odůvodnil. Postupoval v úzké součinnosti se žalobcem, který byl vyzýván k prokázání skutečností a seznamován se zjištěními správce daně. V řízení byly voleny jen takové prostředky, které by žalobce co nejméně zatěžovaly a umožnily přitom ještě dosáhnout cíle řízení tak, aby nebyly kráceny daňové příjmy. V průběhu dokazování byly hodnoceny důkazy podle úvahy správce daně, každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Správce daně šetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce.

III. Obsah správních spisů.

(9) Ze správních spisů, které si soud vyžádal, pro věc vyplynuly následující rozhodné skutečnosti.

(10) Daňová kontrola na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2008 byla u žalobce zahájena dne 7. 12. 2011, a to protokolem o ústním jednání, kdy žalobce uvedl, že spolupracoval se společností TietoEnator Consulting a.s. na základě smlouvy o poradenské činnosti, kdy zajišťoval projekty v oblasti státní správy a samosprávy (vytvoření podmínek pro prodej produktů nebo služeb v oblasti informačních systémů). Smlouva byla uzavřena se společností TietoEnator Czech s.r.o., Praha (nyní TietoEnator Czech s.r.o.) dne 1. 2. 2007.

(11) Žalobce předložil smlouvu o poskytování služeb ze dne 30. 6. 2008, uzavřenou se společností Gottardi s.r.o., která se zavázala poskytnout odborné expertní, konzultační a poradenské činnosti při zpracování nabídky pro Ministerstvo obrany za odměnu 358.000 Kč dle faktury ze dne 16. 12. 2008. Jiné důkazní prostředky žalobce nepředložil, a proto správce daně provedl vlastní šetření z veřejně dostupných registrů, a to živnostenského registru a obchodního rejstříku. Ohledně společnosti Gottardi s.r.o., kde byl jednatelem R. Š., zjistil, že se zabývala pronájmem a prodejem luxusních automobilů v době od 30. 4. 2008 do 21. 3. 2011. Tato zjištění hodnotil správce daně tak, že tento předmět podnikání u subdodavatele žalobce nevypovídá o žalobcem tvrzené odbornosti deklarovaného subdodavatele při zpracování předmětného projektu pro Ministerstvo obrany.

(12) K věci byl vyslechnut svědek R. Š. jako jednatel společnosti Gottardi s.r.o., kdy uvedl, že byl jejím jediným zaměstnancem, na předmět zakázky si nevzpomněl, ani nesdělil žádné jiné podrobnosti. Místní šetření u společnosti Gottardi nemohlo být provedeno, neboť správce daně zjistil, že tato společnost se v místě svého sídla nenachází, je nekontaktní a korespondenci nepřebírá. Svědek Ing. Z. E. zastupující společnost TietoEnator Czech s.r.o. potvrdil spolupráci se žalobcem.

(13) Správce daně požádal o poskytnutí informace Ministerstvo obrany a Ministerstvo práce a sociálních věcí, zda byla společností TietoEnator Czech s.r.o. v období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2011 podána nabídka v režimu zákona o veřejných zakázkách, případně zda byla ze strany těchto orgánů státní správy zadána zakázka mimo tento režim. Odpovědi obou ministerstev byly negativní. Správce daně zjistil, že veřejná zakázka se zadáním „Dodávka“ služeb v oblasti vytvoření centrálního informačního systému byla zveřejněna 31. 7. 2007 se lhůtou pro podání nabídek do 11. 9. 2007. Zakázka byla zadána dne 30. 11. 2007 společnosti HEWLET – PACKARD s.r.o. Žalobce správci daně předložil čestné prohlášení pana Š. potvrzující spolupráci se žalobcem i čestné prohlášení Ing. E., že žalobce v roce 2008 připravoval podklady pro nabídku na Ministerstvo práce a sociálních věcí i Ministerstvo obrany.

(14) Správce daně zaslal žalobci kontrolní zjištění ohledně výsledku kontroly dne 25. 3. 2013. Žalobce požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, které správci daně zaslal dne 25. 4. 2013. Po vyhodnocení informací zaslaných správci daně žalobcem došlo k projednání zprávy o daňové kontrole, o čemž svědčí protokol ze dne 5. 6. 2013 i zpráva z téhož data. Dne 14. 6. 2013 byl vydán správcem daně dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za rok 2008 ve výši 68.020 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru se žalobce odvolal. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 5. 2014 tak, jak bylo podrobně popsáno v bodě 1 tohoto rozsudku. Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že správce daně postupoval správně v souladu s § 8 daňového řádu, kdy vycházel ze skutečného obsahu právních úkonů nebo jiných skutečností rozhodných pro správu daní, nikoliv jen z formálních důkazů. Dokazování bylo provedeno dostatečně a byly provedeny i svědecké

výpovědi za účasti žalobce. Z toho důvodu nebyl oprávněný požadavek na opakování svědeckých výpovědí. Zásady daňového řízení porušeny nebyly. Ve vztahu k žalobcem uplatněným daňovým výdajům po provedeném dokazování dospěl správce daně i žalovaný k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a jestliže neprokázal jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že je za něho měl prokazovat správce daně. Hodnocení důkazů neodporovalo zásadám logiky a mělo oporu ve správním spise. Zákon porušen nebyl.

(15) Soud ze živnostenského rejstříku zjistil, že žalobce měl od 11. 7. 2005 zapsána dvě živnostenská oprávnění, a to živnosti ohlašovací volné - výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1-3 živnostenského zákona a činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců. Poradenství v oblasti financí a investic organizačního a ekonomického poradenství a podnikatelského poradenství bylo ukončeno k 30. 6. 2008.

IV. Právní názor soudu.

(16) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba důvodná nebyla. Hlavní spornou otázkou bylo, zda došlo ke zprostředkování služeb mezi žalobcem a společností Gottardi spol. s.r.o. a zda žalobci vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

(17) Žalobce v žalobě tvrdil, že při daňové kontrole bylo postupováno v rozporu se zákonem. Žalobce vytkl daňovým orgánům, že nesprávně zjistily skutkový stav, v důsledku čehož je nesprávné a nezákonné i rozhodnutí. Správce daně se nevypořádal s námitkami žalobce, důkazy hodnotil tendenčně a selektivně, k řadě navržených důkazů vůbec nepřihlédl, s nimi se nevypořádal a bez dalšího je zpochybnil k tíži žalobce. Žalovaný i správce daně postupovali v rozporu se zásadami správního a daňového řízení.

(18) V souvislosti s formulací těchto žalobních námitek soud především poukazuje na to, že žalobce formuloval své námitky obecným způsobem. Pro posouzení konkrétní záležitosti by mělo význam tvrzení žalobce o tom, jaké námitky nebyly ze strany daňových orgánů vypořádány, které konkrétní důkazy byly hodnoceny tendenčně či selektivně, nebo ke kterým konkrétně navrženým důkazům nebylo přihlédnuto, nebo nebyly vypořádány, či byly vzaty k tíži žalobce. Soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení § 71 s.ř.s. a zdůrazňuje požadavek tam stanovený týkající se věcnosti a konkrétnosti formulace žalobních námitek. Pokud jsou výhrady žalobce jako v tomto konkrétním případě nedostatečně identifikovány, není úkolem soudu, aby případná obecně tvrzená pochybení daňových orgánů za žalobce vyhledával. Námitka žalobce týkající se porušení zásad správního řízení v průběhu řízení daňového důvodná nebyla, neboť v případě daňového řízení se nelze dovolávat ustanovení správního řádu, který se pro daňové řízení nepoužije, a tudíž nelze ani úspěšně argumentovat porušením zásad správního řízení. Námitka týkající se daňového řízení byla rovněž vznesena jako předchozí námitky v obecné poloze, kdy v další části žaloby žalobce poukázal na porušení zásady zákonnosti vyjádřenou v § 5 odst. 1 zákona, která rovněž nijak ve vztahu ke konkrétní projednávané věci nebyla identifikována. Soud neshledal při posuzování takto obecně tvrzené žalobní námitky její důvodnost, neboť daňové orgány postupovaly způsobem, který odpovídal ústavním principům a řídily se v dané věci příslušnými právními předpisy. Soud neshledal ani porušení zákazu zneužití pravomoci či správního uvážení daňových orgánů. Navíc je podstatné, zda může vůbec správce daně za situace, kdy zákon stanoví pro rozhodování jednoznačná kritéria, správní uvážení použít.

Pokud zákon nestanoví jednoznačná kritéria a naopak vymezí prostor ke správnímu uvážení, je zapotřebí uvést, v jakém směru došlo k nerespektování zákonných mantinelů. To v dané věci rovněž žalobce nikterak neidentifikoval. Pokud žalobce namítal, že se správce daně neřídil zásadou oficiality a přenášel své důkazní povinnosti na žalobce, pak k tomu rovněž neuvedl konkrétní argumentaci ani souvislosti. Soud neshledal tuto námitku za opodstatněnou.

(19) Ve vztahu k otázce unesení důkazního břemene daňovým subjektem soud poukazuje na skutečnost, že daňové řízení je založeno právě na této zásadě, která vyplývá z ustanovení § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Podle ustanovení § 92 téhož zákona daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém řízení nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván. Z citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá, že žalobce měl povinnost prokázat zajišťování své činnosti subdodavatelsky, to znamená, že práce v dokladech deklarované byly pro žalobce skutečně provedeny společnostmi uvedenými v dokladech a v rozsahu, který je ve fakturách specifikován, mělo být doloženo, o jaké služby se jednalo a zda cena odpovídala zaplaceným službám. Žádná právní norma sice neupravuje obecně nebo konkrétně předání a převzetí služeb a zboží nebo jiného plnění. Procesní předpis v daňové oblasti však stanoví rozsah důkazního břemene ve vztahu k daňovému subjektu, a proto v zájmu žalobce je, vždy evidovat veškeré údaje, které by mu posloužily k unesení důkazního břemene. Neunese-li důkazního břemeno v důsledku důkazní nouze, pak požadovaný daňový odpočet nemůže být uznán.

(20) V souzené záležitosti v průběhu dokazování jak jej vedl správce daně, bylo zjištěno, že vznikly správci daně pochybnosti ohledně prokázání faktické realizace služeb. Pochybnosti správce daně konkrétně vyjádřil ve výzvě, na kterou žalobce reagoval, avšak sama skutečnost spolupráce daňového subjektu se správcem daně bez konkrétního přínosu požadovaného správcem daně k odstranění pochybností, nemohla sama o sobě prospět žalobci. Ani bezvadné účetní doklady totiž nemohou bez konkrétního ověření dát jednoznačnou odpověď na to, zda k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo.

(21) To vyplývá z ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého má nárok na odpočet daně plátce, pokud zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. K otázce prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že byť je předložen k uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty formálně správný doklad, je třeba zkoumat i skutečný stav věci a zabývat se souladem skutečného stavu se stavem formálně dokládaným. Tuto povinnost daňové orgány splnily.

(22) Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí svůj postup podrobně a srozumitelně vysvětlil. K tomu lze odkázat na stranu 8–20 žalobou napadeného rozhodnutí. Správce daně podrobně popsal, jaké doklady v dané věci byly žalobcem předloženy a jaké mu ohledně nich vznikly pochybnosti. Provedl žalobcem požadované výslechy svědků jednatele společnosti Gottardi s.r.o. R. Š. a Ing. Z. E. jako jednatele společnosti TietoEnator Czech s.r.o. Provedením výslechu těchto svědků nebyly odstraněny pochybnosti správce daně. Svědci odpovídali v obecné rovině, otázky, které byly svědkům položeny, nebyly nesrozumitelné a svědci ani v průběhu výslechu námitky, že by otázkám neporozuměli, nevznikli. Ani další svědci neodpovídali nic konkrétního, co by mohlo přispět k usnesení důkazního břemene, neboť nebyli schopni sdělit žádné konkrétní údaje, pouze potvrzovali vypracování zakázky podle zadání. Bylo proto zcela namístě, že správce daně prováděl své další vlastní dokazování, neboť potřeboval ověřit souvislosti s tvrzením daňového subjektu. Týkalo se

skutečnosti, zda společnost TietoEnator Czech s.r.o. podala nabídku tvrzeným subjektům (Ministerstvo obrany a Ministerstvo práce a sociálních věcí), či zda žalobcem uvádění subdodavatelé se činností, ve které měli subdodávku poskytnout, vůbec zabývali. Správce daně zjistil, že subdodavatel podnikal v jiném oboru. Pro věc nelze ani zohlednit tvrzení žalobce, že výpověď svědka se zpožděním několika let není přesná pouze v detailech. K tomu soud poznamenává, že je zcela logická existence nepřesností v detailech, to však nebyl daný případ, neboť ve správce daně provedených svědeckých výpovědích byly absence konkrétních údajů v zcela zásadních věcech. Svědci nebyli schopni uvést, o jaké konkrétní projekty se vůbec jednalo. Z toho důvodu nemohla odstranit pochybnosti správce daně ani dodatečně doložená čestná prohlášení svědků potvrzující spolupráci se žalobcem na základě předmětných smluv ani vystavené faktury a opisy předávacích protokolů.

(23) K tomu soud poznamenává, že v souvislosti s rozhodováním ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ohledně dodatečného doměření daně z příjmu fyzických osob za rok 2009 zjistil z živnostenského rejstříku, že žalobci k 30. 6. 2008 byla ukončena podnikatelská činnost v rámci živnosti – poradenství v oblasti financí a investic organizačního a ekonomického poradenství a podnikatelského poradenství. Jestliže k 30. 6. 2008 zaniklo žalobci živnostenské oprávnění, pak jím tvrzená subdodávka, kterou přijal od společnosti Gottardi 16. 12. 2008 a odpočet na daň z přidané hodnoty, který v této souvislosti uplatnil, nebyl uplatněn v rámci činnosti na základě živnostenského oprávnění žalobce. Pokud žalobce při jednání před krajským soudem uváděl, že mu nebylo známo, že jeho živnostenské oprávnění zaniklo, pak soud poukazuje na závěry vyslovené v jeho rozsudku ze dne 18. 2. 2015 pod sp. zn. 10 Af 27/2014, že existuje důkaz ve formě žádosti žalobce o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, kde žalobce výslovně uvedl, že se tak děje v souvislosti s ukončením jeho podnikatelských aktivit. Soud z toho důvodu nemůže odhlédnout od faktu, že žalobci jeho živnostenské oprávnění k 30. 6. 2008 zaniklo. Tuto skutečnost soud uvádí nad rámec přezkumu, který je nastaven ve správní žalobě, neboť žalovaný správní orgán se touto skutečností nezabýval. Žalovaný správní orgán se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval výhradně oprávněností žalobcem uplatněného daňového odpočtu a samotný soudní přezkum proto rovněž probíhal pouze v tomto rámci.

(24) Důvodnou soud nehodnotil ani další námitku žalobce ohledně vyvození jakési objektivní odpovědnosti žalobce, kdy vysvětlení jeho postupu mělo být dle jeho názoru mimo jeho kontrolu. Nic takového z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný správní orgán srozumitelně vysvětlil, jakými jednotlivými důkazy se zabýval. V žádném případě se nejednalo o selekci důkazů. Jestliže žalobce dokládal své tvrzení pouze formálními doklady, aniž bylo ověřeno skutečné provedení služby tak, jak bylo žalobcem tvrzeno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením byť formálně bezvadného dokladu. Navíc správce daně z vlastní iniciativy provedl šetření za účelem co nejúplnějšího zjištění skutkového stavu věci. Zjištěné skutečnosti vyhodnotil se závěrem, že jednak předmět podnikání subdodavatele nevypovídal o odvolatelem tvrzené odbornosti tohoto deklarovaného dodavatele při zpracování předmětného projektu pro Ministerstvo obrany. Navíc k požadavku správce daně na doložení důkazních prostředků o realizaci těchto činností nebyl žalobce schopen podat žádné konkrétní informace, přestože byl osobou, která měla mít podrobnou povědomost o konkrétních skutečnostech obsažených v projektech. Navíc ministerstvo správcí daně sdělilo, že žalobcem tvrzená společnost nepodávala žádné nabídky a ministerstvo ani žádné zakázky od nich neobdrželo.

(25) S ohledem na tato zjištění byl závěr žalovaného o neprokázání skutečného poskytnutí služeb žalobci subdodavatelem správný a vycházel z neunesení důkazního

břemene žalobcem. Rozhodnutí žalovaného není rozporné ani vybočující z mezí zákona, není nepřezkoumatelné nebo neodůvodněné. Soud pro názornost odkazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce unesení důkazního břemene daňového subjektu, kupříkladu rozsudek NSS ze dne 31. 12. 2008 č.j. 8 Afs 54/2008-68, dle kterého daňový subjekt zásadně prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení. Správce daně prokazuje mimo jiné existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví či jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. Neunesení důkazního břemene žalobcem neznamena, že správce daně má povinnost sám důkazy vyhledávat. Nejvyšší správní soud poukázal i na skutečnost, že daňový subjekt nemá nárok na uznání jakéhokoli deklarovaného výdaje (nákladu), ale pouze toho, který byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a to ve výši prokázané poplatníkem a stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy. Existence účetních dokladů byť formálně bezvadných, sama sobě ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem opravdu uskutečnila. Právě tento právní názor byl žalovaným správním orgánem v rozhodnutí respektován. Žalobce neprokázal, že nárok na odpočet daně ve výši 68.020 Kč uplatnil v souladu s ustanovením § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty a plnění přijal pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Soud proto shledal rozhodnutí žalovaného i správce daně vydané v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

V. Závěr, náklady řízení.

(26) Soud proto uzavřel, že žalobcem uvedené žalobní námitky nebyly důvodné a rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, srozumitelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(27) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 3. června 2015

Předsedkyně senátu
JUDr. Marie T r n k o v á v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka